

Arrest

nr. 307 328 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 1 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 april 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in [N.], in het district Pul-e-Khumri van de provincie Baghlan, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 1998.

U verklaarde dat uw vader [Z.K.A.] werkte als commandant in een controlepost van de lokale politie in [W.] en dat u hem dagelijks groenten, vlees, sigaretten en tabak bracht. U deed dat werk sinds een jaar of anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Voordat u begon met dat werk, hadden de Taliban u een keer tegengehouden bij de moskee en zeiden ze dat u uw vader moest vragen te stoppen met zijn werk. Ongeveer tweeënhalve maand of drie maanden voor de val van Afghanistan op 15 augustus 2021, heeft de Taliban u gearresteerd wanneer u van de controlepost in [W.] op weg naar huis was. U werd meegenomen door twee personen op een motor, aan de moskee van [B.]. De Taliban hielden u vijftien dagen vast, en sloegen en straften u. De Taliban belden ongeveer twee keer per dag naar uw vader tijdens uw gevangenschap om hem te zeggen dat hij zijn controlepost aan de Taliban moest verkopen, wat uw vader weigerde. De Taliban vroegen uw vader ook tien soldaten in ruil voor u. De Taliban sloegen u en lieten het u via de telefoon ook aan uw vader vragen. De Taliban beschuldigden u er eveneens van een spion te zijn wanneer ze hoorden dat u spullen naar uw vader bracht. Ze beschuldigden u ervan informatie over de Taliban aan uw vader te geven.

In die periode van uw gevangenschap was er een operatie in uw regio, waarbij Afghaanse commandanten van de voormalige overheid u van de Taliban konden bevrijden. Uw vrijlating was ongeveer twintig of vijftwintig dagen voor de val van Afghanistan, waarna u terug thuis ging wonen. De dag voor uw vertrek uit Afghanistan, ongeveer tweeënveertig of vijfenvieertig dagen na de val van Afghanistan, ontvoerden de Taliban uw vader vanuit uw huis in [N.], waarbij ze ook naar u vroegen. U verbleef op dat moment bij uw maternale oom [A.M.] in [N.], op tien minuten wandelen van uw huis. De volgende ochtend kwam uw moeder naar uw maternale oom en vertelde ze u dat uw vader was meegenomen door de Taliban, waarna u uw dorp meteen verliet.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan ongeveer tweeënveertig of vijfenvieertig dagen na de machtsvername door de Taliban op 15 augustus 2021. U kwam aan in België op 27 februari 2022 en diende hier op 28 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten, kwamen de Taliban nog één keer naar uw moeder thuis om haar te vragen waar u was. Uw moeder zei hen dat ze niet wist waar u was. Een tijdje later verhuisden uw moeder [G.R.] en uw broers naar het huis van uw maternale oom [A.] in [N.].

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van de taskara van uw vader, (3) documenten in verband met het werk van uw vader, (4) een foto in verband met het werk van uw vader, en (5) foto's van u als kind met uw vader, en van u met uw broers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 16 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. U verklaarde dat u geboren bent op 6 januari 2006 (Verklaring DVZ, vraag 4). De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als

minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat die de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielaanslag. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Verder slaagt u er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over het werk van uw vader voor de voormalige lokale politie in Afghanistan, terwijl zijn werk – en uw activiteiten in verband met zijn werk – aan de basis van uw problemen met de Taliban ligt (CGVS, p. 13). Hoewel u bepaalde feitelijke informatie over het voorgehouden werk van uw vader voor de lokale politie weet te verschaffen, vertonen uw verklaringen erover nooit de diepgang die hen geloofwaardigheid zou verlenen. Zo verklaart u dat uw vader commandant was in een controlepost van de lokale politie in [W.] sinds een jaar of anderhalf jaar (CGVS, p. 14). Hij zat vijf à zes jaar bij de lokale politie (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden uw vader commandant kon worden, verklaart u in algemene zin: “hij was ervoor gekwalificeerd, hij kon het CP [de controlepost] veilig houden en ook beveiligen” (CGVS, p. 15). Gevraagd wat hij dan precies moest doen als commandant, herhaalt u slechts dat hij voor de veiligheid in [W.] moest zorgen (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe hij dat concreet deed, komt u niet verder dan het algemene en vage antwoord: “Hij zou zijn soldaten bevelen om op alles te letten want er waren veel Taliban in de omgeving dus hij zei tegen zijn soldaten om zeker te maken dat de Taliban niet kwam en vochten” (CGVS, p. 15). Expliciet gevraagd hoe ze ervoor zorgden dat de Taliban niet kwamen, zegt u slechts dat de lokale politie hun wachtplicht deed in de controlepost en ervoor zorgde dat de Taliban niet kwam of de controlepost aanviel (CGVS, p. 15). Dergelijke algemene antwoorden kunnen door eender wie gegeven worden die ook maar enig besef heeft van de algemene werking van een checkpoint in Afghanistan en getuigen allerm minst van specifieke kennis over het werk van uw eigen vader als commandant van de lokale politie. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw vader ooit over een specifiek gevecht sprak, om u zodoende de kans te geven specifieke informatie en voorbeelden over het werk van uw vader te geven, komt u aanzetten met volgende tegenstrijdige verklaring waarin u tegelijk verklaart én ontkent dat uw vader veel over zijn werk praatte: “Hij zou over veel dingen praten, zeggende dat hij deelnam in grote gevechten en heeft veel dingen gezien, dan zou hij er niet veel over vertellen want we waren nog jong en wilde er niet alles over vertellen” (CGVS, p. 15). Gelet op het resultaat van de leeftijdstest die u onderging (zie boven), biedt uw voorgehouden jonge leeftijd allerm minst een bevredigende uitklaring voor uw gebrekkige kennis over het werk van uw vader. Gevraagd om een voorbeeld van zo’n gevecht waarover hij sprak, zegt u bizar genoeg dat hij “niet meer over die gevechten” zou praten en alleen zei dat hij deelnam, maar niet meer dan dat (CGVS, p. 15). Gevraagd een voorbeeld te geven van een gevecht, probleem of gebeurtenis op de controlepost waar uw vader werkte, vertelt u over een zelfmoordaanslag op de controlepost in [W.], drie jaar nadat uw vader bij de lokale politie begon (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om welke reden uw vader wel over dat incident sprak en niet over andere, antwoordt u dat het hele dorp over dat incident wist (CGVS, p. 15). Dat antwoord ondersteunt de vaststelling dat u er niet in slaagt specifieke informatie over het werk van uw vader te bieden, maar zich slechts beperkt tot algemene kennis over veiligheidsincidenten waarvan iedere dorpeling op de hoogte was. Zo kan u niet overtuigen over het feit dat u een familielid bent van een voormalig lid van de vroegere lokale politie in Afghanistan. Ook over de manier waarop uw vader zich aansloot bij de lokale politie, komen uw verklaringen niet los van hun algemene en vage karakter van zodra er meer vragen over gesteld worden. U verklaart dat uw vader vrienden had in de lokale politie die hem vroegen voor de lokale politie te werken en zo zijn land te dienen (CGVS, p. 16). U weet echter niet wie die vrienden waren, wat hun namen waren en zelfs niet of ze van uw dorp of regio waren (CGVS, p. 16). Eveneens blijven uw verklaringen over de manier waarop uw vader commandant kon worden, vaag en algemeen. U verklaart dat uw vader u de naam van de vorige commandant had gezegd, maar dat u het zich nu niet meer kan herinneren: “Ik denk dat het commandant [S.J.] was, zo iets” (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden die stopte en uw vader dan commandant werd, zegt u in eerste instantie vaagweg: “Ik denk dat hij naar een andere plaats werd gestuurd” (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd om welke reden u dat denkt, lijkt u plots zeker dat “hij werd weggestuurd naar een andere plaats en daarom kon mijn vader er gaan werken” (CGVS, p. 16), maar u kan vervolgens niets zeggen over waarheen de vorige commandant dan gestuurd werd (CGVS, p. 16). Ook die vage, weinig specifieke verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader voor de lokale politie. Verder vertonen uw verklaringen over de concrete verantwoordelijkheden van uw vader als commandant dezelfde graad van vaagheid en algemeenheid. Opnieuw herhaalt u in algemene zin dat het zijn taak was om de controlepost

veilig te houden en te verdedigen (CGVS, p. 16). Wanneer hij bevelen kreeg om soldaten naar een gevecht te zenden, dan moest hij soldaten zenden, verklaart u (CGVS, p. 16). Gevraagd van wie die bevelen dan kwamen, zegt u in eerste instantie vaagweg: "Ik denk het zou komen van de commandant [M.A.]" (CGVS, p. 16). Gevraagd om dan meer te vertellen over commandant [M.A.], zegt u dat u niets weet over hem, maar dat uw vader zei dat alles van hem kwam (CGVS, p. 16), waaruit blijkt dat u zeker weet dat de bevelen van hem kwamen. U kan ook geen voorbeeld geven van een gevecht waarheen uw vader zijn soldaten moest zenden, omdat uw vader niet over zo'n dingen praatte en zo'n dingen niet tegen u zei (CGVS, p. 16). Wederom klappt u dicht van zodra er dieper wordt ingegaan op uw eigen verklaringen over het werk van uw vader. De voorgelegde documenten in verband met het werk van uw vader voor de lokale politie (zie administratief dossier, groene map, document 3) slagen er niet in de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen. Gevraagd die documenten zelf te duiden, verklaart u dat u niet weet wat ze zijn omdat u ze niet kan lezen (CGVS, p. 17). U vroeg ook niemand om ze voor u te lezen (CGVS, p. 17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat die zich grondig informeert over de documenten die die zelf voorlegt ter staving van diens verzoek. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw vader te herstellen. U legt op het persoonlijk onderhoud ook een kopie van een foto van uw vader en zijn collega's neer (zie administratief dossier, groene map, document 4), die als bewijs moeten dienen van zijn werk voor de lokale politie (CGVS, p. 17). Kopieën van foto's ontberen objectieve bewijswaarde gezien ze makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Omtrent de kopie die u voorlegt, vallen ook bepaalde zaken op die doen vermoeden dat deze foto bewerkt zou zijn. Zo is er een groot verschil in lichtinval en plaatsing van het gezicht op de foto, wat doet vermoeden dat deze foto vervalst is. Dit gegeven bevestigt dat foto's eenvoudig voor manipulatie vatbaar zijn, wat maakt dat de bewijswaarde van foto's ernstig gerelativeerd moet worden. Deze foto kan uw verklaringen omtrent het werk van uw vader dan ook allerminst ondersteunen, integendeel.

Ook wat uw eigen activiteiten als bezorger van boodschappen voor uw vader in het checkpoint betreft, slaagt u er niet in aannemelijke en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw werk als bezorger van boodschappen aan de controlepost van uw vader, volledig voortkomt uit het reeds ongeloofwaardig bevonden werk van uw vader als commandant voor de lokale politie (CGVS, p. 5; zie boven). Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw deze taken van meet af aan ondergraven. Daarnaast had u op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) met geen woord gerept over deze activiteiten. U verklaarde daar slechts dat uw vader bij de lokale politie werkte (CGVS Vragenlijst, vraag 5) en dat u werkte als "dagarbeider" (DVZ Verklaring, vraag 12). Daarmee geconfronteerd, zegt u dat u daar werd gevraagd kort te vertellen wat uw problemen waren (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat u naar uw job werd gevraagd en dat uw antwoord toen slechts "dagarbeider" was, erkent u dat u dagarbeider was wanneer u die job voor de lokale politie niet had (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden u toen niets vertelde over uw eigen werk voor uw vader als commandant van de lokale politie, stelt u merkwaardig genoeg: "Ik zou het vergeten kunnen zijn" (CGVS, p. 22). Aangezien deze activiteiten één van de directe aanleidingen waren voor de Taliban om u te viseren (CGVS, p. 13), is het bijzonder merkwaardig en zodoende uiterst onaannemelijk dat u zou vergeten dat werk te vermelden wanneer u expliciet gevraagd wordt naar uw job in Afghanistan (DVZ Verklaring, vraag 12) of naar uw redenen om Afghanistan te verlaten (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Het laattijdige opwerpen van uw eigen verantwoordelijkheden in dit verband, doet zo eveneens grote twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. De aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw eigen verantwoordelijkheden wordt verder ondermijnd door uw verklaringen over de reden waarom en wijze waarop u die verantwoordelijkheden kreeg toegewezen. U verklaart dat u die spullen telkens in de winkel van de vorige leverancier ging halen en die dan dagelijks met de auto naar de controlepost van uw vader bracht (CGVS, p. 8-9). Uw vader had u aan de vorige leverancier voorgesteld (CGVS, p. 9) nadat de vorige leverancier – van wie u de naam merkwaardig genoeg niet kent (CGVS, p. 8) – "bang" was geworden om gearresteerd te worden door de Taliban en het werk niet meer wilde doen (CGVS, p. 9). De Taliban hadden hem brieven gestuurd – u denkt "een of twee" (CGVS, p. 10) – waarin ze hem bedreigden omwille van zijn werk voor de lokale politie (CGVS, p. 9-10). Ze brachten die brieven naar zijn winkel (CGVS, p. 10), maar u weet niet wanneer die bedreigingen begonnen (CGVS, p. 10). U verklaart dat u denkt dat de vorige leverancier aan uw vader had verteld dat hij dat werk moest stoppen omwille van de brieven van de Taliban (CGVS, p. 10). Het is reeds bijzonder onaannemelijk dat uw vader u vraagt om die verantwoordelijkheid over te nemen van de vorige leverancier, als die omwille van dat werk gevisieerd en bedreigd werd door de Taliban, en uw vader daarvan op de hoogte was. Ook uw verklaringen over de modaliteiten van dat werk laten het toe grote vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk bij de lokale politie en het feit dat uw vader u die verantwoordelijkheid gaf. Zo bleef u die

spullen halen in de winkel van de vorige leverancier (CGVS, p. 8), waar de Taliban dus die dreigbrieven heen hadden gestuurd (CGVS, p. 10), terwijl u ook verklaart dat de Taliban de vorige leverancier hadden gevolgd wanneer hij spullen bracht naar de controlepost en hem daarna begonnen te bedreigen (CGVS, p. 10). Over de controlepost waarheen u die spullen bracht, zegt u bovendien dat het een "heel riskante plaats" was (CGVS, p. 8), waar de Taliban meer macht hadden (CGVS, p. 8-9). Wanneer u wordt gevraagd of u bij dat werk voorzorgsmaatregelen nam, stelt u slechts dat u jong was en daarom niemand aan u zou kunnen twifelen (CGVS, p. 9), waaruit merkwaardig genoeg niet blijkt dat u – of uw vader – een grondige inschatting hadden gemaakt van de risico's verbonden aan die leveringen. Het feit dat u in diezelfde winkel, waar er reeds dreigbrieven waren gekomen (CGVS, p. 10), bij diezelfde persoon, die al bedreigd was omwille van dat werk (CGVS, p. 10), spullen ging halen om die dagelijks naar een "riskante plaats" (CGVS, p. 9) te brengen, is al bijzonder onaannemelijk. Gevraagd hoe u zeker kon zijn dat de Taliban de vorige leverancier niet nog steeds in de gaten hielden en zo ook konden ontdekken dat u dan die spullen bracht, verklaart u slechts dat dat ook was waarom u gevolgd en gearresteerd werd: "ze hebben overal spionnen en daarom werd ik gearresteerd" (CGVS, p. 18). De Taliban hadden u later zelf gezegd dat ze u heen en weer zagen gaan voor meer dan een jaar (CGVS, p. 18), wat het bestaan van de risico's verboden aan uw werk ondersteunt. Uw uitklaring maakt het echter allerm minst aannemelijk dat uw vader u dan die verantwoordelijkheid zou geven. Gevraagd om welke reden uw vader u die job liet overnemen als hij al wist dat de vorige leverancier er problemen door had gekregen, stelt u dat u nog jong was en u daarom niet verdacht zou worden (CGVS, p. 18). Gelet op het resultaat van de leeftijdtest die u onderging (zie boven), verliest die uitklaring voor uw gebrekkige kennis haar geldigheid. Daarnaast valt het feit dat uw vader u te jong achtte om op de hoogte te zijn van gevechten, nauwelijks te rijmen met het feit dat hij u wel een uiterst risicovolle job laat uitvoeren, zonder dat u daarbij grondige voorzorgsmaatregelen neemt (CGVS, p. 8-10). Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u dat werk moest doen omdat ze die spullen nodig hadden en er niemand anders was die het werk kon doen (CGVS, p. 18). Gelet op uw verklaringen over uw magere voorzorgsmaatregelen, ondanks jullie besef over de lotgevallen van de vorige leverancier, volstaat die uitklaring allerm minst om verschoning te bieden voor de onaannemelijkheid van de reden waarom u die job begon te doen. Het feit dat uw vader u zo'n risicovolle job laat doen, wetende dat de vorige leverancier erdoor bedreigd werd door de Taliban (CGVS, p. 10), is uitermate onaannemelijk en ondergraaft zodoende de geloofwaardigheid van uw werk voor de lokale politie volkomen.

Ook wat uw problemen met en de vervolging door de Taliban betreft, slagen uw verklaringen er allerm minst in te overtuigen. Aangezien die vervolgingsfeiten volledig voortkomen uit het reeds ongeloofwaardig bevonden werk van u en uw vader voor de lokale politie (CGVS, p. 13; zie boven), staat de geloofwaardigheid ervan reeds bij aanvang op de helling. Verder had u op de DVZ nog niets gezegd over uw arrestatie en vasthouding door de Taliban, hoewel dat een belangrijk incident in uw asielrelaas is (CGVS, p. 13). Daarmee geconfronteerd zegt u dat u daar werd gevraagd alles kort te houden en dat u er daarom slechts over de arrestatie van uw vader sprak (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS had bevestigd dat u op de DVZ alle redenen en incidenten had gegeven waarom u internationale bescherming aanvraagt, herhaalt u slechts dat u er kort vertelde over het werk en de problemen van uw vader (CGVS, p. 20-21). Toch kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat die een persoonlijke arrestatie en gevangenschap door een actor van vervolging minstens kort vermeldt wanneer die gevraagd wordt alle feiten die geleid hebben tot diens vlucht uit het land van herkomst te geven (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Daarnaast geeft u tegenstrijdige verklaringen over het aantal keer dat u door de Taliban werd tegengehouden. Op de DVZ had u gezegd dat u twee keer persoonlijk werd tegengehouden door de Taliban, die u telkens zeiden dat u ervoor moest zorgen dat u vader stopte met zijn werk (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde u echter slechts één persoonlijke aanvaring met de Taliban, namelijk uw arrestatie en vasthouding (CGVS, p. 13). U ontkende eerst uitdrukkelijk dat u voor die arrestatie (CGVS, p. 20) of voordat u die job voor de lokale politie begon (CGVS, p. 20) al eens benaderd werd door de Taliban. De Taliban kwamen evenmin na die arrestatie een tweede keer, stelt u (CGVS, p. 20). U bevestigt dat de Taliban maar één keer naar u kwamen: "Ja, de keer dat ze kwamen en me arresteerden" (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ twee persoonlijke benaderingen noemde, stelt u dat u een tweede benadering "vergeten" bent: voordat u uw werk bij de lokale politie begon werd u een keer tegengehouden door de Taliban die u zeiden dat u uw vader moest vragen te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 20). Het feit dat u die eerste persoonlijke benadering door de Taliban pas opwerpt wanneer u geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheid van uw verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van die eerste aanvaring tussen u en de Taliban. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten aangetast. Verder bevatten uw verklaringen een aantal onaannemelijkheden die ervoor zorgen dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Ten eerste slaagt u er niet in aannemelijk te maken om welke reden u en uw vader vanaf de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel) tot aan de arrestatie van uw vader en uw daaropvolgend vertrek uit Afghanistan tweeënveertig of vijfenvier tig dagen na de machtsovername, besloten thuis te blijven zonder enige voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 20). U stelt slechts dat jullie thuis bleven en jullie het huis niet verlieten: "We konden niets doen, want alles was gedaan" (CGVS, p. 20). Het CGVS merkt daarbij reeds op dat het

bijzonder is dat u er dan wel in slaagde om na de machtsovername naar uw maternale oom te gaan en er te verblijven op het moment van de arrestatie van uw vader (CGVS, p. 21; CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uw maternale oom [A.M.] verbleef in hetzelfde dorp als u, [N.], op tien minuten wandelen van uw huis (CGVS, p. 4), wat erop wijst dat u uw huis verliet om tot bij hem te geraken. Gelet op uw verklaringen over [N.], een lokale politieagent en collega van uw vader, die vijf of zes dagen na de machtsovername door de Taliban werd ontvoerd (CGVS, p. 11-12) en het feit dat jullie de dag erna op de hoogte waren van dat incident (CGVS, p. 12), is het daarenboven bijzonder onaannemelijk dat u en uw vader gewoon thuis blijven wachten totdat jullie aan de beurt zijn. Aangezien u Afghanistan meteen ontvluchtte nadat u op de hoogte werd gesteld van de arrestatie van uw vader (CGVS, p. 13), rijst de vraag om welke reden u en uw vader de ernst van de situatie niet eerder hadden ingezien en iets ondernamen of wegvluchtten, gelet op jullie problemen met de Taliban voor de machtsovername en jullie bewustzijn rond het lot van [N.]. Tegelijkertijd kan u ook niet aannemelijk maken om welke reden de Taliban vijf of zes dagen na de machtsovername [N.] gaan arresteren, terwijl ze de commandant van de lokale politie, uw vader, nog tweeënveertig of vijfenveertig dagen met rust laten. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u het niet weet en oppert u: "misschien hadden ze die dag de juiste tijd om achter mijn vader te komen" (CGVS, p. 21-22). Dat een strategische actor als de Taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u en uw vader daadwerkelijk viseerden, in het bijzonder nadat ze de macht overnamen in het hele land en in uw district (CGVS, p. 11), is slechts onaannemelijk te noemen. Bovendien rijst de vraag om welke reden de Taliban u na de arrestatie van uw vader, waarbij ze ook naar u vroegen (CGVS, p. 13), niet gingen zoeken bij uw maternale oom [A.M.], die ook in het dorp [N.] woont, op tien minuten wandelen van uw eigen huis (CGVS, p. 4). U verklaarde immers dat iedereen in het dorp wist dat [A.M.] uw oom was (CGVS, p. 7). U stelt slechts dat de Taliban niet wisten dat u daar was (CGVS, p. 21). Indien de Taliban u werkelijk zochten, konden ze dat echter eenvoudig te weten komen na een korte rondvraag in het dorp. Daarmee geconfronteerd, verklaart u dat ze misschien dachten dat u het land al verlaten had (CGVS, p. 21), wat nog niet uitklaart om welke reden de Taliban niet meer ondernemend waren. Ook vraagt het CGVS zich dan af om welke reden de Taliban na uw vertrek nog eens naar u kwamen vragen (CGVS, p. 13), als ze toch zouden denken dat u het land al verlaten had. Bovendien konden de Taliban u ook opsporen door uw moeder in de gaten te houden de ochtend na de arrestatie van uw vader, wanneer ze zonder enige voorzorgsmaatregelen naar uw maternale oom wandelde om u er te vertellen over het bezoek van de Taliban (CGVS, p. 21). Daarmee geconfronteerd, zegt u dat de Taliban zich niet overdag maar 's nachts met zo'n dingen bezig hielden (CGVS, p. 21). Die uitklaring is langs de ene kant onaannemelijk aangezien de Taliban alle macht hadden na de machtsovername, en is langs de andere kant tegengesteld met uw eerdere verklaringen over de manier waarop de Taliban u en de vorige leverancier volgden wanneer jullie overdag spullen naar de controlepost brachten (CGVS, p. 8-10). Het feit dat u reeds voor de machtsovername werd geviseerd, gearresteerd en vastgehouden door de Taliban (CGVS, p. 13), dat de Taliban ook uw vader in het bijzonder viseerden (CGVS, p. 13) en dat ze zo weinig doortastend te werk gaan wanneer ze na de machtsovername alle kans hebben u en uw vader te benaderen, vergroot de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas alleen maar meer.

Ten slotte slaagt u er ook niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de bezoeken van de Taliban aan uw huis en familie na uw vertrek. U verklaart dat de Taliban een keer naar uw huis in [N.] kwamen om te vragen waar u was (CGVS, p. 22). Daarna verhuisde uw familie naar uw maternale oom, [A.] die in hetzelfde dorp woont (CGVS, p. 4), waarna ze niet meer kwamen (CGVS, p. 22). U zegt dat u denkt dat de Taliban één keer kwamen na uw vertrek (CGVS, p. 22). Gevraagd of u dat denkt of zeker weet, stelt u: "Ik ben niet zeker. Ik denk een keer" (CGVS, p. 22). U vroeg het uw moeder en zij zei dat ze één keer kwamen, dus van die ene keer weet u het zeker (CGVS, p. 22). Op de DVZ had u echter gezegd dat de Taliban "nog meerdere keren" zijn langsgesproken bij u thuis nadat u het land had verlaten, waarbij ze "meermaals" aan uw moeder vroegen waar u was (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uw moeder had u daarover verteld, stelde u (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen tussen de DVZ en het CGVS, stelt u dat uw moeder u over die ene keer had verteld en zegt u vaagweg dat de Taliban "misschien" meerdere keren gekomen zijn (CGVS, p. 22), wat geen verschuiving kan bieden voor uw tegenstrijdige verklaringen. Aangezien de bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek direct verband houden met uw asielmotieven kan echter verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over kan afleggen. Uw onvermogen daartoe ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas grondig.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van de taskara's van u en uw vader (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De documenten en de kopie van de foto in verband met het werk van uw vader (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-4), volstaan zoals eerder besproken niet om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn werk voor de lokale politie te herstellen (zie boven). De foto van u als kind met uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 5) volstaat daarenboven niet om vast te stellen dat u daadwerkelijk de zoon bent van een voormalig lid van de lokale politie. De foto die u voorlegt van u als kind met uw vader is immers in die mate gedateerd dat het onmogelijk is vast te stellen dat u zelf op die foto staat, en dat de persoon op die foto en de persoon op de foto in verband met het werk van uw vader (CGVS, p. 17), die eerder al als frauduleus

werd beoordeeld (zie boven), dezelfde mensen betreffen. Uit de foto van u met uw broers (zie administratief dossier, groene map, document 5) kan verder niets worden afgeleid wat betreft het werk van uw vader, uw eigen activiteiten of de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De

taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u zelf geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt uw advocaat wel in algemene zin aan dat u door u in Europa te vestigen, door de Taliban wordt beschouwd als de vijand (CGVS, p. 23). Uit uw eigen verklaringen en uit de beoordeling ervan blijkt echter niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Verder is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van die vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in Europa wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 13 en 22-23), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw verblijf in Europa, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Verzoeker heeft op 1 april 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota neergelegd, waarbij hij de volgende stukken heeft gevoegd:

- deelcertificaat Nederlands tweede taal – richtgraad 1;
- waarderingsbrief van zijn Belgische werkgever.

Op 2 april 2024 heeft verweerder aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat hij diende te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat zijn vader commandant was in een controlepost van de lokale politie en hij hem bevoorraade.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, op 28 februari 2022, aangaf te zijn geboren op 6 januari 2006. Dit impliceert dat verzoeker voorhiel dat hij op dat ogenblik minder dan zestien jaar oud en dus minderjarig was. Uit een bottest die op 3 maart 2022 werd uitgevoerd blijkt evenwel dat verzoeker toen reeds ouder was dan achttien jaar en *“vermoedelijk 26,70 jaar met een standaarddeviatie van 2,30 jaar”*. Gelet op het zeer grote verschil tussen de door hem opgegeven leeftijd en de leeftijd die hij in werkelijkheid heeft volgens de bottest, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij er mocht van uitgaan dat de leeftijd die in zijn taskara, die hij ter staving van zijn standpunt dat hij in 2006 werd geboren aanbracht, de juiste was. De vaststelling dat er een dergelijk groot verschil is tussen de in de taskara vermelde leeftijd en de leeftijd die na een wetenschappelijk onderzoek kon worden bepaald houdt in dat deze taskara een vals document is of werd afgegeven op basis van manifest incorrecte verklaringen. Verzoeker stelt onterecht dat diende te worden aangenomen dat hij te goeder trouw was toen hij aangaf veel jonger te zijn dan hij in werkelijkheid is. Zijn toelichting dat er in sommige culturen minder nadruk wordt gelegd op exacte leef-tijden of geboortedata doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de vermeldingen in de aangebrachte taskara en zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd de realiteit niet correct weergeven en dat hij dit behoorde te weten. Verzoeker toont, met zijn uiteenzetting dat minderjarigen meer kans maken op een internationale beschermingsstatus en dat angst voor deportatie ertoe kan leiden dat een verzoeker om internationale bescherming zich jonger voordoet dan hij is, niet aan dat verweerder er verkeerdelijk heeft op gewezen dat op hem een medewerkingsplicht rust, die inhoudt dat hij correcte informatie verstrekt. Het gegeven dat verzoeker zijn toevlucht diende te zoeken tot het afleggen van valse verklaringen omtrent zijn leeftijd, laat de Raad slechts toe te oordelen dat hij schijnbaar zelf niet overtuigd was van het feit dat hij, indien hij de waarheid vertelde, aanspraak kon maken op een internationale beschermingsstatus.

Waar verzoeker er nog op wijst dat een bottest niet altijd even accuraat is, kan het volstaan erop te wijzen dat niet blijkt dat hij de beslissing inzake de vaststelling van zijn leeftijd heeft aangevochten bij de Raad van State. Deze beslissing is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kan niet meer in vraag worden gesteld.

In tweede instantie voert verzoeker aan dat verweerder vaststelde dat hij weinig informatie kon verstrekken omtrent de beweemde professionele bezigheden van zijn vader. Hij ontkent niet dat dit een correcte vaststelling is, maar geeft aan van mening te zijn dat zijn beperkte kennis kan worden verantwoord. Hij benadrukt dat zijn taak er slechts in bestond om zijn vader goederen te bezorgen en stelt dat zijn vader

misschien wel *“undercover of in het geheim”* werkte. De Raad dient in dit verband aan te geven dat van een persoon die stelt dat zijn vader een commandant is bij de lokale politie kan worden verwacht dat hij meer dan wat algemeenheden kan vertellen over de tewerkstelling van deze verwant, met wie hij aangaf samen te wonen. Dit geldt zeker nu verzoeker beweert dat hij zijn vader regelmatig op de plaats van tewerkstelling bezocht. Verzoekers betoog dat zijn vader misschien ook *“undercover of in het geheim”* taken uitvoerde is niet meer dan een door niets onderbouwde veronderstelling, die blijk geeft van een grote fantasie en die niet verenigbaar is met de eerdere verklaringen die hij aflegde. In zoverre verzoeker zijn onwetendheid poogt toe te schrijven aan zijn jonge leeftijd moet worden gesteld dat de resultaten van de bottest aantonen dat hij een volwassen persoon was toen hij Afghanistan verliet. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat zijn vader misschien ter bescherming van zijn kinderen weinig vertelde, aangezien hij tevens aangeeft dat zijn vader er geen probleem van maakte dat hij hem op de werkplek bezocht, terwijl dit toch gevaarlijk was. Daar verweerder geen gegevens uitwisselt met de overheden in zijn land van herkomst kan verzoeker ook bezwaarlijk stellen dat het vereist kon zijn dat hij details achterhield om zijn familie in Afghanistan te beschermen.

Verzoekers toelichting dat hij allerhande documenten heeft meegenomen uit Afghanistan, waarbij hij duidt dat hij de meeste van deze documenten niet verstaat of niet kan lezen en dat het niet eenvoudig is om documenten te verkrijgen, leidt niet tot de conclusie dat verweerder de in casu aangebrachte stukken niet deugdelijk bij zijn onderzoek heeft betrokken of verkeerdelijk stelde dat aan documenten uit Afghanistan weinig bewijswaarde kan worden toegekend, omdat ze eenvoudig op niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, kunnen worden verkregen. Verzoekers stelling dat het onjuist is voor te houden dat Afghaanse documenten per definitie een zeer beperkte bewijswaarde hebben, is niet meer dan een ontkennen van de realiteit. Verweerders overweging omtrent de bewijswaarde van Afghaanse documenten vindt steun in het aan de Raad overgemaakte bronnenmateriaal.

Verzoeker heeft, met zijn toelichtingen en de door hem aangebrachte stukken, niet aannemelijk gemaakt dat zijn vader commandant was bij de lokale politie.

Daarenboven dient te worden gesteld dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoekers vader, voor de machtsovername door de taliban, bij de lokale politie zou hebben gewerkt, hieruit, in voorliggende zaak, niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij zelf een reëel risico loopt om te worden vervolgd. Hier dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, blz. 45-48, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65; EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, blz. 54-55 en Afghanistan Country Focus van december 2023, blz. 62-63). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. In casu zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker zelf, indien bepaalde van zijn verwanten voor de Afghaanse politie zouden hebben gewerkt, om deze reden, zou worden geviséerd door de taliban. Verzoeker gaf aan dat de taliban, door acties tegen hem te ondernemen, zijn vader er wilden toe brengen te stoppen met zijn werk bij de lokale politie en een controlepost aan hen over te laten. Aangezien de taliban de macht hebben in Afghanistan en verzoeker aangeeft dat zijn vader niet langer bij de lokale politie werkt is de doelstelling die de taliban volgens verzoeker nastreefden bereikt en is er geen reden om aan te nemen dat zij, via hem, nog druk zouden willen uitoefenen om een controlepost in handen te krijgen of iemand ertoe te bewegen uit het politiekorps te stappen. Verzoeker verklaarde ook dat toen, na de machtsovername, een lid van de arbaki werd opgepakt door de taliban in zijn dorp de leden van deze groepering geen acties ondernamen ten aanzien van de familieleden van deze man.

Daarnaast moet worden gesteld dat het niet plausibel is dat verzoeker, toen hij een eerste maal werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op 15 juni 2022, geen melding maakte van zijn beweerde activiteit als bezorger van boodschappen aan de controlepost van de politie. Verzoekers uiteenzetting dat hem werd gevraagd om kort zijn relaas te doen kan geen reden vormen voor het feit dat hij naliel melding te maken van een activiteit die volgens hem zeer risicovol was en die er, volgens zijn latere verklaringen, aanleiding toe gaf dat hij werd meegenomen en dagenlang werd mishandeld door de taliban. Verzoeker kan voor het niet vermelden van dit deel van zijn relaas niet verwijzen naar het bestaan van een taalbarrière, daar hij werd gehoord met bijstand van een tolk. Zijn betoog dat mensen die bepaalde zaken hebben meegemaakt of die gestresseerd zijn soms meerdere details vergeten of niet willen meedelen wanneer zij in een vreemde omgeving worden ondervraagd, kan niet worden aangenomen als reden voor deze omissie. Het betreft hier immers geen detail en verzoeker sprak wel over een ontvoering van zijn vader, zodat niet kan worden

ingezien waarom hij niet kon spreken over zijn eigen ontvoering, die volgens hem gelieerd was aan een taak die hij uitvoerde. Verzoeker die het initiatief nam om verscheidene landen te doorkruisen om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen kan tevens niet in redelijkheid stellen dat hij, toen hij zijn relaas kon doen, plots bepaalde gegevens die nuttig konden zijn om een internationale beschermingsstatus te krijgen niet meer wou meedelen.

Los van het feit dat niet kan worden aangenomen dat, indien verzoeker werkelijk werd ontvoerd en mishandeld door de taliban, hij dit vergat te vermelden tijdens een eerste gehoor, dient ook te worden opgemerkt dat verweerder tal van ongeloofwaardigheden in verzoekers relaas heeft gedetecteerd. Zo heeft verweerder overwogen dat het niet plausibel is dat verzoeker de bevoorrading van politiepersoneel op zich zou hebben genomen terwijl hij wist dat de persoon die voorheen deze taak uitoefende werd bedreigd door de taliban. Verzoekers bewering dat hij deze taak toch op zich nam uit plichtsgevoel, om zijn familie te steunen is niet geloofwaardig. Door een activiteit op zich te nemen, waarbij hij om het leven kon komen, liep hij immers het risico dat hij zijn familie niet meer zou kunnen steunen. Verzoeker gaf daarenboven aan dat hij ook kon werken op de velden bij zijn oom, zodat niet kan worden ingezien waarom het nodig zou zijn om, om zijn familie te steunen, ander werk aan te nemen. In de mate dat verzoeker in feite wenst aan te geven dat hij zijn vader hulp wou bieden moet worden herhaald dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader commandant was van een controlepost. Verzoekers stelling dat hij toch de taak op zich nam om een controlepost te bevoorraden, omdat hij zich niet bewust was van het werkelijke gevaar dat hij liep, is niet verenigbaar met zijn verklaring dat hij wist dat de persoon die deze taak voordien uitoefende werd bedreigd door de taliban. Zijn betoog dat deze persoon alleen schriftelijk werd bedreigd laat hier niet anders over denken.

Verzoeker voert nog aan dat het mogelijk is dat hij de eerste maal dat hij werd benaderd door de taliban als minder bedreigend zag en het mogelijk is dat hij het gevoel had dat dit het vermelden niet waard was. Door het uiteenzetten van mogelijke verklaringen omtrent inconsistenties in zijn relaas toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat er inconsistenties waren. Zijn verdere toelichting dat hij, toen hij door verweerder werd geconfronteerd met het feit dat zijn verklaringen niet gelijkluidend waren, zijn verhaal niet volledig veranderde, maar wel bevestigde dat hij tweemaal werd benaderd, houdt ook niet in dat zijn relaas als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Verweerder heeft ook terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat, indien verzoeker en zijn vader vreesden te zullen worden vervolgd door de taliban, zij na de machtsovername meer dan veertig dagen gewoon thuis bleven. Dit te meer omdat verzoeker aangaf dat een gewone politiemann kort na de machtsovername werd ontvoerd en dus, indien zijn verklaring waar zijn, kon worden verwacht dat ook de commandant van de politie zou worden geïd. Gelet op de tijdsduur die verliep kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat had moeten worden aangenomen dat hij en zijn vader misschien verlamd waren van angst. Er kan weliswaar worden aangenomen dat iemand, in bepaalde gevallen, niet dadelijk weet wat te doen indien hij wordt geconfronteerd met een traumatische gebeurtenis, maar het is niet aannemelijk dat een persoon vervolgens, in een tweede fase, geen passende initiatieven neemt. Dit geldt zeker in casu, aangezien verzoeker voorhoudt dat zijn vader een commandant bij de politie in Afghanistan was, wat impliceert dat deze reeds eerder moet zijn geconfronteerd met traumatische situaties, en hij stelt dat hij zelf voorheen al werd gevangengenomen door de taliban. Verzoekers betoog dat het niet duidelijk was wat de juiste manier van handelen was en dat het soms veiliger is om thuis te blijven en de aandacht van de taliban niet op zich te vestigen, is moeilijk verenigbaar met het feit dat hij uiteindelijk toch besloot om Afghanistan te verlaten. Verzoekers bewering dat de taliban onvoorspelbaar handelen leidt slechts tot het besluit dat, indien hij werkelijk vreesde te worden geïd door deze groepering, er mocht worden verwacht dat zijn vader en hij niet gedurende langere tijd in het dorp zouden blijven na de machtsovername. Zijn bemerking dat het mogelijk is dat de dorpingen solidair waren en geen informatie wensten te verstrekken aan de taliban omtrent de plaats waar gezochte personen zich ophielden, is niet in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat een ander lid van de arbaki schijnbaar zonder problemen werd gevonden door de taliban. Verzoeker poogt a posteriori allerhande mogelijke verklaringen te geven voor zijn initiële stilzitten, maar toont hiermee niet aan dat verweerders argumentatie onredelijk is.

De mededeling dat hij er niet bij was toen de taliban langskwamen, dat hij deze informatie van zijn moeder heeft, dat hij informatie die hij verkreeg misschien niet correct begreep of dat een deel ervan verloren ging en dat het voor hem moeilijk is om dingen te onthouden die hij niet zelf heeft meegemaakt vormt geen verklaring voor het feit dat hij, tijdens de verschillende gehoren, niet met elkaar overeenstemmende verklaringen aflegde omtrent het aantal keren dat leden van de taliban langs-kwamen na zijn vertrek.

Verzoekers standpunt dat het feit dat hij een kopie van zijn taskara en die van zijn vader aanbracht het bewijs vormt van zijn geloofwaardigheid ontbeert een rationele argumentatie. Het is niet omdat een verzoeker een kopie van identiteitsstukken aanbrengt dat kan worden aangenomen dat zijn asielaas geloofwaardig is en hij enige bereidheid heeft getoond om dit relaas te onderbouwen. Identiteitsstukken laten toe de identiteit van

een persoon vast te stellen en tonen geenszins aan dat al wat deze persoon beweert te hebben meegemaakt een correcte weergave is van de werkelijkheid.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de foto's die hij aanbracht kan de Raad enkel vaststellen dat op één foto een man met een jong kind staat afgebeeld en dat op een andere foto verzoeker met drie minderjarigen kan worden herkend. Deze foto's zijn niet dienstig ter onderbouwing van zijn asielrelaas. Een derde foto is overduidelijk en op amateuristische wijze gemanipuleerd, waarbij het hoofd van een van de drie op de foto afgebeelde personen werd vervangen door het hoofd van een ander persoon. Het gegeven dat verzoeker zijn toevlucht moet zoeken tot het gebruik van gemanipuleerde bewijsstukken toont slechts bijkomend aan dat zijn verklaringen niet zonder meer kunnen worden aangenomen en dat hij er niet voor terugdeinst om bedrog te plegen.

Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker, door erop te wijzen dat uit een studie blijkt dat wanneer iemand meermaals wordt gehoord hij niet steeds een consistent verhaal vertelt, niet aantoonde dat verweerder onredelijk optrad door geen geloof te hechten aan een relaas dat niet wordt onderbouwd met bewijskrachtige stukken en dat gelet op de vele inconsistenties volstrekt ongeloofwaardig is.

Verzoekers bewering – hij bewijst dit immers niet – dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat hij angstig is doet geen afbreuk aan het voorgaande. Nergens blijkt dat verzoekers psychische toestand hem niet in de mogelijkheid stelde om een feitelijke situatie correct weer te geven of dat deze toestand een verklaring kan vormen voor het feit dat hij incorrecte verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd of zijn toevlucht zocht tot het gebruik van een gemanipuleerd bewijsstuk.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “*verwestering*”. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij zijn land van herkomst reeds enige tijd geleden heeft verlaten. Hij houdt voor dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en dat hij naar Westerse muziek luistert. Hij voegt bij zijn aanvullende nota ook stukken waaruit blijkt dat hij een cursus Nederlands heeft gevolgd en hij reeds in het Rijk was tewerkgesteld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan en door te duiden dat hij een cursus Nederlands volgde en in de agrarische sector werkte toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een gedrag vertoont dat in Afghanistan niet aanvaardbaar is.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in een traditioneel gezin in Afghanistan, dat hij er werkte, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij actueel geen traditionele Afghaanse kledij draagt – waarbij moet worden opgemerkt dat hij deze wel draagt op een foto die in Afghanistan werd genomen – en “*heden ten dage ook naar Westerse muziek [luistert]*” effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kledingstijl en het feit dat hij naar bepaalde muziekgenres luistert tijdens zijn verblijf in Europa moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist

dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

De verwijzing door verzoeker naar oudere informatie, zijn theoretische beschouwingen omtrent de *“toekomstgerichte beoordeling”* die moet gebeuren en zijn uiteenzetting over *“het voordeel van de twijfel”* leiden niet tot een ander besluit.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

Het eerste middel is ongegrond.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend. Hij houdt tevens voor dat verweerder, bij het beoordelen of hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aan-toont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet motiveert waarom hij een algemene aanbeveling van het UNHCR naast zich neerlegt gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing gedetailleerd wordt uiteengezet waarom in casu werd geoordeeld dat hij geen risico loopt om te worden geviséerd en waarom de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan toelaat te concluderen dat hij er geen reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zijn betoog dat verweerder, op dit vlak, tekortkwam aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is een ontkenning van de realiteit.

Verzoeker stelt verder dat het niet is uitgesloten dat een economische crisis of hongersnood een reden kan zijn om de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan

De kernvraag hierbij is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Daarenboven moet worden aangegeven dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij een sociaal netwerk heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad – dat daarenboven geen enkele precedentswaarde heeft – waarbij werd aangegeven dat er op een bepaald ogenblik onvoldoende informatie was om te kunnen oordelen of de taliban niet zelf vooral aan de basis lagen van de bestaande precare socio-economische situatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Dergelijke inlichtingen kunnen ook worden teruggevonden in de door verzoeker aangebrachte citaten uit verslagen. Door erop te wijzen dat het UNHCR in een rapport de veiligheidssituatie in Afghanistan als onvoorspelbaar beschreef en dat in een verslag van Nansen werd aangegeven dat de veiligheidssituatie enkel zal verslechteren – een voorspelling die niet echt is uitgekomen – toont verzoeker niet aan dat er geen deugdelijke risico-inschatting gebeurde of kan gebeuren en dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook kan nog worden geduïd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij

aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre verzoeker er nogmaals op wijst dat hij in Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van geweld omdat personen die terugkeren uit Europa er als “rijk” worden beschouwd, moet worden herhaald dat geenszins blijkt dat verzoeker er herkenbaar zal zijn als een persoon die ooit in Europa verbleef. Verzoeker spreekt zichzelf daarenboven ook tegen aangezien hij tevens voorhoudt dat personen die terugkeren uit Europa in Afghanistan veelal als “mislukkelingen” worden aanzien.

De Raad kan verder niet inzien hoe verweerder artikel 48 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden door te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermings-status. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op de erkenning als vluchteling.

Aangezien verweerder, alvorens tot zijn besluit te komen, een deugdelijk onderzoek heeft doorgevoerd dat in redelijkheid aanleiding gaf tot de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming te worden erkend blijkt niet dat verweerder artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheids-beginsel heeft geschonden.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdrags-bepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan en onterecht besloot dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK